02/01/2020

«Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτόν...»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Μια ουράνια ιστορία που εκτυλίχθηκε, όμως, επί της γης και της οποίας ο επίλογος γράφτηκε λίγα 24ωρα πριν από την είσοδο της ανθρωπότητας στο νέο χρόνο, διηγείται με γλυκύτητα εκκλησιαστική, αλλά και αφηγηματική θαλπωρή ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ.κ. Χρυσόστομος.

“Ἦταν Αὐγουστος τοῦ 2005, ὅταν ἐπεσκέφθην γιά πρώτη φορά τό χωριό Δροσιά τῆς Μητροπόλεώς μου. Μέ ὑπεδέχθη ὁ εὐλαβής καί ἁπλοῦς Ἱερεύς, μακαριστός πλέον π. Διονύσιος, μέ καλωσύνη καί σεβασμό μεγάλο. Μετά τήν ἱερά Παράκληση, στόν Ναό τῆς Παναγίας μέ παρεκάλεσε νά ἐπισκεφθῶ τό σπίτι του, τό ὁποῖον ἦτο λίγο πιό κάτω ἀπό τό χωριό.

Δέχθηκα μέ πολλή χαρά. Στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ εἶδα ἕνα μικρό ἐκκλησάκι. Ρώτησα τόν Ἱερέα σέ ποιόν Ἅγιο εἶναι ἀφιερωμένο. «Στήν Ἁγία Εὐφημία», μοῦ ἀπήντησε. «Θά σᾶς πῶ ὅμως περισσότερα στό κέρασμα», συνέχισε ὁ εὐλαβέστατος Ἱερεύς. Ὕστερα μέ ὁδήγησε στήν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου μέ ὑπεδέχθη ἡ Παπαδιά, ἡ κυρά Λεμονιά, σεμνή, καλωσυνάτη, εὐγενής, γυναῖκα παραδοσιακή, παλαιᾶς κοπῆς ἄνθρωπος. Φαινόταν ὅμως πονεμένη καί στό πρόσωπό της ἦτο ζωγραφισμένη ἡ λύπη.

«Πέρασε Δέσποτα», μοῦ εἶπε μέ δέος. «Ἐδῶ στό ἐπίσημο δωμάτιο» (Μή νομίσετε, ὅτι ἦτο κάτι ἐξεζητημένο, ἀλλά κάτι ἁπλό).«Ὄχι ἐδῶ παπαδιά», λέγει ὁ μακαρίτης ὁ Παπα- Διονύσης. «Στό παιδί! Στό παιδί νά πᾶμε τόν Δεσπότη...» Καί μπήκαμε στόν «παράδεισο», ὅπως μοῦ ἀπεκάλεσε αὐτό τό δωμάτιο ὁ παπᾶς. Ἐκεῖ ἦτο ἕνας ἄγγελος μέ ἀνθρώπινη μορφή, τό ὄνομά του, Κωνσταντῖνος. Εἶχε μάτια γαλήνια· μ' αὐτά ἔβλεπε γῆ καἰ οὐρανό, μ' αὐτά μιλοῦσε, μ' αὐτά προσευχόταν, χαιρόταν; λυπόταν; πάντως δάκρυζε. Γαλήνια ἡ ὄψη του, σάν τά ἤρεμα νερά τοῦ πελάγου. Αὐτό πού εἶχε στήν ψυχή του, ἦταν ζωγραφισμένο καί στήν μορφή του. Τοῦ μίλησα, μά δέν ἀπάντησε. Τοῦ ἅπλωσα τό χέρι μά δέν μπόρεσε νά μέ χαιρετίσῃ. Θεώρησα ὅτι θά κάνῃ προσπάθεια νά σηκωθῇ, μά δέν ἦτο πλέον δυνατόν. Ὁ Κώστας ἐπικοινωνοῦσε μέσα ἀπό τό δικό του γαλήνιο-οὐράνιο κόσμο. Γι' αὐτόν εἶχε ἑνωθῆ ὁ οὐρανός μέ τήν γῆ, ἀπό τότε πού σέ ἕνα τροχαῖο δυστύχημα στήν Πάτρα, παλληκάρι εἰκοσιπεντάχρονο ἔμεινε, ὅπως εἶπαν, «φυτό». Ὅλοι τόν ἀγαποῦσαν τόν Κώστα στό χωριό, ἦταν λαμπρό παιδί. «Βλέπεις Δεσπότη μου δάκρυσε, καταλαβαίνει., μίλα του , σέ ἀκούει», εἶπε κλαίοντας ὁ Παπα-Διονύσης. «Ἦταν ἀνήμερα τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, 11 Ἰουλίου τοῦ 1997, ὅταν χτύπησε τό παιδί μου». Ἔτσι μοῦ δόθηκε ἡ ἀπάντηση γιά τό Ἐκκλησάκι. Σταύρωσα τόν Κώστα, πόνεσα πολύ καί γιά τό παιδί, γιά τόν Παπά καί τήν Παπαδιά, γιά τό βαρύ φορτίο, τήν δοκιμασία πού σήκωναν κατά τοῦ Θεοῦ τήν οἰκονομία.

«Δέσποτα, ὁ Κώστας θά γίνῃ καλά, τό πιστεύω μέ ὅλη μου τήν καρδιά», ἔλεγε καί ξανάλεγε ὁ Παπα- Διονύσης.

Περνοῦσαν οἱ ἡμέρες, οἱ μῆνες καί τά χρόνια. Ὁ Παπα- Διονύσης, λειτουργοῦσε, χαιρόταν τή βαθειά σχέση του μέ τόν Θεό καί προσευχόταν γιά τόν Κώστα, ὅπως καί γιά τό ἄλλο του παιδί τόν Ἀντώνη καί τήν σύζυγό του. «Παπα- Διονύση», τοῦ εἶπα κάποια στιγμή, «ἀπεφάσισα νά σέ κάνω Πρωτοπρεσβύτερο». «Δεσπότη μου σ' εὐχαριστῶ. Ἔχω ὅμως σταυρό καί εἶναι ὁ ὡραιότερος. Ὁ Θεός μοῦ τόν χάρισε. Μοῦ φτάνει. Προσευχήσου μόνο νά τόν σηκώσω μέ ὑπομονή καί ταπείνωση, μέχρι τήν ἡμέρα πού θά γίνῃ ὁ Κώστας μου καλά».

Ἀλήθεια πόση δύναμη πρέπει νά εἶχε μέσα του αὐτός ὁ ἄνθρωπος γιά νά μιλάῃ

τόσο πνευματικά καί τόσο διδακτικά, μέ τέτοια ἁπλότητα. «Κάνω παρέα Δεσπότη μου, σέ τόσους ἄλλους πού ἔχουν τούς δικούς τους σταυρούς. Μέ διάλεξε ὁ Θεός γιατί, Ἐκεῖνος ξέρει...»

Πέρασαν κι ἄλλα χρόνια. Ὁ Παπα- Διονύσης κάποια ἡμέρα ἔφυγε γιά τόν Οὐρανό. Τόν προπέμψαμε στήν αἰωνιότητα. Σέ ἐκείνη τήν κηδεία, νόμιζα ὅτι βρισκόμουν στόν οὐρανό. Εἶπα λόγους μέσα ἀπό τήν καρδιά μου. Μέ πῆραν καί τά δάκρυα, γιατί θυμήθηκα τόσα καί τόσα γιά τόν παπα- Διονύση.

Ἔμεινε πίσω ὁ Κώστας μέ τήν Παπαδιά, ὅμως ὄχι μόνοι τους, ἀλλά σέ χέρια ἀγγέλων. Ὁ Ἀντώνης ὁ ἀδελφός τοῦ Κώστα καί ἡ Χριστίνα ἡ σύζυγός του, μέ τόν μικρό Διονυσάκη, ἀλλά καί τά ἀδέλφια τῆς Χριστίνας· παπαδοπούλα καί αὐτή μεγαλωμένη μέ τά ἀδέλφια της, σέ σπίτι εὐλογημένο. Ἔγιναν ὅλοι μιά γροθιά γιά τόν Κώστα. Ὁ Κώστας ἦταν ὁ ἀδελφός ὅλων. Ἔζησα ἀπό κοντά τήν ἀγάπη ὅλων αὐτῶν τῶν παιδιῶν γιά τόν Κώστα καί τήν μάνα του, τήν Παπαδιά.

Πολλοί σκεφθήκανε ἤ καί πιστέψανε ὅτι ὁ Κώστας μετά τήν κοίμηση τοῦ πατέρα του, θά βρεθῇ σέ κάποιο ἵδρυμα. Ἀλλ' ὄχι, ἔπεσαν ὅλοι ἔξω. Ἡ ἀγάπη ὅλων κράτησε τόν Κώστα κι' ἄλλο στή ζωή. Ὁ Ἀντώνης καί ἡ Χριστίνα πῆραν τόν Κώστα καί τήν Παπαδιά μαζί τους στό σπίτι τους. «Δέν ἀφήνω τό παιδί!»- λόγια τῆς νύφης...θαῦμα γιά τίς ἡμέρες μας. «Δέν ἀφήνω τήν πεθερά μου!». Καλά, σκέφτεται κανείς, ὁ ἀδελφός νά ἀγαπάῃ τόν ἀδελφό, ἀλλά σήμερα βρίσκονται νυφάδες μέ τέτοια θυσιαστική διάθεση; Καί ὅμως ναί! Καί καλά μέχρις ἐδῶ, ἀλλά καί τά ἀδέλφια τῆς νύφης;

«Ἀδελφός μας εἶναι Σεβασμιώτατε, μοῦ ἔλεγαν, ὅ, τι χρειασθῆ ὁ Κώστας, ἐμεῖς θά τό κάνωμε» καί τό ἔκαναν καί ἐγώ ἐκαυχώμην ἐν Κυρίῳ γι' αὐτούς καί τούς καμάρωνα, γιατί τούς ἔχω σάν παιδιά μου· τούς πάντρεψα, βάπτισα τά παιδιά τους, κήδευσα τόν πατέρα τους τόν παπά Ἀποστόλη...(Χαίρομαι γιά τά παιδιά μου τούς Πατρινούς, τούς ἀγαπῶ πολύ καί κάποιες φορές μέ τήν ἀγάπη τους πού ἐκδηλώνεται μέ τρόπο ξεχωριστό καί θαυμαστό, μέ κάνουν νά μήν πατῶ στή γῆ).

Δυό μέρες μετά τά Χριστούγεννα, 28 τοῦ Δεκέμβρη τοῦ 2019, ἕνα γεγονός πνευματικό- χαρούμενο μέ ἔφερε καί πάλι κοντά στήν ὡραία αὐτή οἰκογένεια. Βάπτισα τήν μικρή Χρυσάνθη στήν Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος Πατρῶν. Ρώτησα τί κάνει ὁ Κώστας- πῶς εἶναι ἡ μητέρα του ἡ Παπαδιά. «Ὁ Κώστας ὅπως ἦταν Σεβασμιώτατε, ἡ μητέρα του, γερόντισσα πιά στό κρεββάτι, ἐνενήντα πέντε ἐτῶν», μοῦ ἀπήντησαν. Κανόνισα νά τούς ἐπισκεφθῶ. Τήν ἄλλη ἡμέρα ὅμως τά παιδιά μέ πληροφόρησαν, ὅτι ὁ Κώστας ἔφυγε γιά τόν οὐρανό, ἤσυχα καί γαλήνια γιά νά συναντήσῃ τούς Ἀγγέλους, τούς Ἁγίους, τήν Ἁγία Εὐφημία καί τόν πολύαθλο πατέρα του, τόν παπα- Διονύση.

Συγκινήθηκα καί δάκρυσα. Ἦλθαν στό νοῦ μου ὅλα αὐτά πού σημείωσα στίς λίγες αὐτές γραμμές καί ἄλλα πού ἔχω στήν καρδιά μου. Μέτρησα τά χρόνια. 11 Ἰουλίου 1997 ἡ ἀρχή, 29 Δεκεμβρίου 2019 τό τέλος, ἤ μᾶλλον ἡ ἀπαρχή μιᾶς ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου γιά τόν ἐπίγειο ἄγγελο, τόν Κώστα. Εἰκοσιδυόμισυ χρόνια δοκιμάστηκε ὁ Κώστας σάν τό χρυσάφι καί ἔλαμψε ἐπί γῆς, μέ τήν ὑπομονή καί τήν ἀκακία του. Εἰκοσιδυόμισυ χρόνια σήκωσε ἀγόγγυστα τό σταυρό τῆς δοκιμασίας, ὡς ἐπίσκεψη Θεοῦ καί δῶρο τοῦ οὐρανοῦ ὁ Παπα- Διονύσης μαζί μέ τήν Παπαδιά του. Μέρα νύχτα στό πλευρό τοῦ παιδιοῦ τους μέ τήν προσευχή, τό ἀγιοκέρι, τό θυμίαμα, τίς Λειτουργίες, τίς δεήσεις καί παρακλήσεις, τήν πίστη τήν ἀκράδαντη στό Θεό.

Εἰκοσιδυόμισυ χρόνια ὁ ἀδελφός του μέ τήν σύζυγό του, ἔδωσαν τήν ἀγάπη τους ἀπό τήν ψυχή τους γι’ αὐτό τό παιδί. Ἄστραφτε στό κρεββάτι ἀπό τήν περιποίηση.

Εἰκοσιδυόμισυ χρόνια τά ἀδέλφια τῆς νύφης του, τόν εἶχαν σάν ἀδελφό τους καί ζοῦσαν αὐτή τήν δοκιμασία ὅλοι μαζί, ὡς Θεοῦ ἐπίσκεψη καί ὁδόν σωτηρίας.

Παράδεισος ὁ τόπος πού ἔζησε τόσα χρόνια αὐτό τό παιδί, καθηλωμένο στό κρεββάτι. Ἄγγελος ὁ Κώστας μέσα ἀπό τέτοια δοκιμασία.

Μάρτυρες, ἄγγελοι καί διακονητές τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ μάνα του η Παπαδιά, ὁ ἀδελφός του ἡ νύφη του καί τ’ ἀδέλφια τῆς νύφης του καί ὅλα τά μικρά τῆς οἰκογένειας πού ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα γιατί ἔφυγε ὁ Κώστας.

Παραμονή Πρωτοχρονιᾶς, στόν Ἱερό Ναό τῆς Παναγίας τῆς Παντανάσσης στή Δροσιά Ἀχαΐας, ἀποχαιρετήσαμε ὅλοι μας, ὁ Μητροπολίτης, οἱ Ἱερεῖς, οἱ συγγενεῖς του καί πλῆθος Λαοῦ τόν Κώστα καί μέ δάκρυα στά μάτια ψάλαμε τό «Μετά τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, τήν ψυχήν τοῦ δούλου σου…».

Τώρα χαίρεται ἐλεύθερος ἀπό τόν δεσμόν τοῦ πονεμένου καί ἀνήμπορου σαρκίου του. Ἀπό τόν οὐρανό, μέ τόν δικό του τρόπο, φροντίζει ὅσους τόν φρόντισαν, γιά

νά γίνεται ἡ ζωή τους πιό γλυκειά καί πιό εὐλογημένη.

Πόσα μηνύματα στ’ ἀλήθεια ἀπορρέουν ἀπό αὐτό τό συγκλονιστικό, τό πονεμένο, ἀλλά καί ὑπέροχο ταξίδι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ! Πόσα μηνύματα στήν κοινωνία μας, ἡ ὁποία ἔχει τόση ἔλλειψη ἀγάπης καί ἀνθρωπιᾶς!

Ἔχει σέ κάθε ἐποχή ὁ Θεός τούς δικούς του ἀγγέλους, πού τούς βλέπουμε μπροστά μας, γιά νά βαδίζουμε τόν δρόμο Του...

Καλή Ἀνάσταση Κώστα! Μήν ἀνησυχεῖς γιά τήν γερόντισσα μητέρα σου. Ξέρεις ἐσύ παιδί μου...”